

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného JUDr. Filipem Štípkem, advokátem v Ústí nad Labem, Pařížská 19, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2008, čj. KUJCK 19036/2008/ODSH/as, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 10. 2008, čj. 10 Ca 144/2008 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 10. 2008, čj. 10 Ca 144/2008 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městského úřadu Třeboň ze dne 2. 5. 2008, čj. D210/07-ZŠ byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 4 a bod č. 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se dopustil porušením ustanovení § 4 písm. b), § 17 odst. 5 písm. d) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 17. 7. 2007 při řízení vozidla jel v obci rychlostí 63 km/h, tj. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci a předjížděl jiné vozidlo

bezprostředně před přechodem pro chodce. Za toto jednání mu byla na základě ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a současně mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvého stupně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2008, čj. KUJCK 19036/2008/ODSH/as, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 10. 2008, čj. 10 Ca 144/2008 - 40, zamítl. Poukázal na to, že tím, že nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy, ještě nedošlo k zásahu do jeho práva zaručeného § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jelikož správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však musí provést důkazy nutné ke zjištění skutkového stavu a přitom zdůvodnit, proč neprovedl žalobcem navrhované důkazy. To se v posuzované věci stalo, a proto žalobcova argumentace o předběžné selekci důkazů není důvodná. Z oznámení o přestupku je prokázáno, že žalobce byl vyzván k podání vysvětlení. Výslechy svědků z prosince 2007 byly provedeny řádně, jelikož svědkové byli vyslechnuti během ústního jednání, ke kterému se stěžovatel nedostavil (k tomu krajský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005 - 71). Krajský soud nepřisvědčil, že důkazní prostředky byly získány v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Podáním svědecké výpovědi strážníci neporušili povinnost mlčenlivosti, jelikož zde nejde o situaci předpokládanou § 55 odst. 3 správního řádu. Lze sice přisvědčit žalobci, že správní orgán měl vyčkat se zahájením protokolace o výpovědi svědka H. do okamžiku příchodu žalobce, avšak tento procesní postup ještě neznamená, že výpověď svědka není věrohodná. Požadavek na postoupení věci správnímu orgánu příslušnému dle trvalého bydliště žalobce ještě není omluvou pro nepřítomnost u nařízeného ústního jednání. Byl-li v průběhu řízení zjištěn další přestupek žalobce, bylo povinností správního orgánu projednat oba přestupky ve společném řízení. Žalobce byl v příkazním řízení postižen pro přestupek spočívající v překročení povolené rychlosti, předmětem následujícího správního řízení však byly již přestupky dva, kterých se žalobce dopustil v témže okamžiku, a proto se postup dle ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích v posuzované věci neuplatní. Skutečnost, že přestupek spočívající v nedovoleném předjíždění nebyl strážníky oznámen ještě neznamená, že jej nelze zohlednit, vyplývá-li ze spisové dokumentace. Krajský soud se nakonec neztotožnil ani s námitkami vztahujícím se k udělení plné moci. Tím, že rozhodnutí orgánu prvého stupně bylo vydáno 2. 5. 2008, nebylo nikterak zasaženo do práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ve svých důsledcích ani do zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu v celém jeho rozsahu včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítl, že krajský soud nesprávně posoudil a vyložil problematiku v žalobě zmíněného vztahu příkazního řízení dle § 87 odst. 4 zákona o

přestupcích a úpravy společného řízení podle 57 odst. 1 téhož zákona, čímž se uchýlil k restriktivnímu výkladu v neprospěch stěžovatele. Pokud správní orgán prvního stupně spojil řízení o přestupku, na nějž se vztahoval příkaz o uložení pokuty s řízením o přestupku dalším a uložil stěžovateli sankci za oba přestupky, odňal mu možnost se dozvědět, zda nebyl zákaz zpřísnění sankce, uložené za první přestupek, porušen, jelikož ze společné sankce, z průběhu řízení, ani z odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně nelze seznat, jak a zda vůbec byla původní sankce zohledněna a zda nebyla zpřísněna. Stěžovatel má za to, že správní orgán prvního stupně neměl obě řízení spojovat, pokud tak neučinil již na samém počátku nebo je sice spojit mohl, ale s podmínkou dodržení zákazu zpřísnění sankce a za oba přestupky uložit sankci nikoli přísnější, než jakou uložil v původním příkaze. Podal-li stěžovatel odpor proti příkazu o uložení sankce za jeden přestupek, oprávněně se i při dikci § 57 odst. 1 zákona o přestupcích domníval, že se dopustil pouze jednoho přestupku. S tímto vědomím pak přistupoval i k otázce, zda sankci přijme nebo proti ní podá odpor. Odpor podal, jelikož se domníval, že se jeho postavení v řízení nemůže zhoršit. Pokud správní orgán nekoná již od počátku společné řízení o více přestupcích, nemůže po vydání příkazu spojit dvě řízení do jednoho společného a pokud ano, nemůže v tomto společném řízení uložit za více přestupků sankci přísnější, než jakou uložil v příkazu za přestupek jeden.

Podle stěžovatele bylo správní řízení zatíženo vadou spočívající v nesprávně zjištěné skutkové podstatě. Jediným důkazem o nedovoleném předjíždění je pouze statická fotografie, ze které nelze dovodit, zda vozidlo svědka H. jelo či stálo. Tento svědek pak ani jasně nevyloučil, že stál, a proto nelze jednoznačně dovodit, zda stěžovatel jeho vozidlo předjížděl a nebo pouze objížděl. Správní orgány proto měly postupovat ve světle zásady *in dubio pro reo*.

Stěžovatel dále poukázal na nesprávný postup správního orgánu spočívající v ignorování plné moci udělené Ing. U. dne 29. 4. 2008 pro další průběh řízení, čímž stěžovateli nebyla ve výsledku dána možnost se vyjádřit k pokladům rozhodnutí. Krajský soud pomíjí, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 5. 2008, čj. D210/07-ZŠ, vyplývá, že o její existenci věděl. Nelze souhlasit se správním orgánem, že po provedení výslechnů ze dne 30. 4. 2008 již nečinil ve věci žádné úkony, a proto se k podkladům mohl vyjádřit na místě téhož dne. Tímto postupem tak správní orgán stěžovatele nutil, aby se po skončení úředních hodin vypořádal na místě a téměř okamžitě s obsahem tří svědeckých výpovědí, tyto vyhodnotil a jako s podklady pro rozhodnutí se k nim vyjádřil. Tímto jednáním bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a vyhodnocením udělení plné moci jako simulovaného právního úkonu zasaženo do jeho práva na právní pomoc. Správní orgán dále pochybil v tom, že při podání svědectví o přestupku nezprostil strážníky městské policie mlčenlivosti. Samotní strážníci porušili své povinnosti dané jim ustanovením § 10 zákona o obecní policii při sepisování protokolu a zápisu, a stěžovatele ani nepoučili v souladu s § 11 odst. 5 tohoto zákona. Takto získané důkazy nebylo proto možné ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu použít. Stěžovatel poukázal na nezákonné praktiky a postup správního orgánu, který umožnil svědkovi H. nahlížet do správního spisu před tím, než byl vyslechnut a před tím, než tomu mohl být přítomen žalobce. Tímto byla snížena věrohodnost jeho svědecké výpovědi. Ačkoliv nezákonnost předběžné selekce důkazů je opakovaně judikována (např. nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 nebo sp. zn. III. ÚS 617/2000), správní orgán předem odmítl

provést výpověď stěžovatelem navržené svědkyně. Dle stěžovatele došlo též k porušení ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, kterého se správní orgán prvního stupně dopustil rozhodnutím o předběžných otázkách (zjištění, zda se svědek H. nedopustil přestupku nedovoleného stání před přechodem pro chodce) bez zahájení příslušných řízení. Konečně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v postupu správního orgánu neshledává rozpor s právními předpisy. Žalobce se dopustil přestupků dvou, nikoliv jednoho, a proto orgán prvního stupně nepostupoval v rozporu se zásadou zákazu reformace *in peius*. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž všechny shromážděné důkazy tvoří ucelený řetězec. Stěžovatel měl v průběhu řízení dostatečnou možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Nejsou důvodné ani další námitky ohledně procesního pochybení správního orgánu během řízení, které dle stěžovatele spočívají např. v tvrzené povinnosti zbavení strážníků mlčenlivosti či v nevyslechnutí svědkyně V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu zjistil, že strážníci Městské policie Třeboň provádějící dne 17. 7. 2007 na ulici Táboritská v Třeboni měření rychlosti vozidel naměřili stěžovateli rychlost 63 km/h, tedy rychlost vyšší než povolenou. Na místě s ním sepsali „oznámení o přestupku“, avšak stěžovatel odmítl věc vyřešit na místě v blokovém řízení, odmítl možnost se k obvinění písemně vyjádřit a také odmítl podepsat předtisk „oznámení přestupku“. Z tohoto důvodu strážníci předali věc k řešení místně příslušnému správnímu orgánu – Městskému úřadu Třeboň. Ten vyhodnotil předložené podklady jako dostačující, a tudíž dne 13. 9. 2007 vydal příkaz, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 4 zákona o přestupcích a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal stěžovatel odpor, který měl za následek zrušení tohoto rozhodnutí a správní orgán pokračoval v řízení. Stěžovatel byl dvakrát předvolán k ústnímu jednání, avšak ani jednou se nedostavil, byť předvolání převzal. V době nařízeného druhého ústního jednání správní orgán provedl výslech obou strážníků. Dne 21. 2. 2008 bylo stěžovateli doručeno oznámení o rozšíření probíhajícího řízení o řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 7 zákona o přestupcích, poněvadž v řízení vyšlo najevo, že se v témže okamžiku dopustil dalšího dopravního přestupku, a to předjíždění na přechodu pro chodce. Oba přestupky byly poté projednány ve společném řízení dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.

Právní otázka byla kasační stížností nastolena takto: „Pokud správní orgán nekoná společné řízení o přestupcích spáchaných v jednočinném souběhu od samého počátku, ačkoliv o spáchání obou přestupků od počátku řízení ví, ale s řízením o jednom z přestupků, za nějž uložil sankci formou příkazu, spojí až po jeho zrušení pro odpor, řízení o přestupku druhém, může za oba přestupky ve společném řízení uložit sankci

přísnější, než v původním příkazu a nedržet se zákazu zpřísnění sankce dle ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích?“

Pro její posouzení je nutné se nejprve zabývat tím, zda stěžovatel spáchal více správních deliktů v jednočinném nebo vícečinném souběhu. Nejvyšší správní soud dospěl v souladu s trestněprávní doktrínou k závěru, že na stěžovatelovo jednání je třeba pohlížet jako na spáchání dvou přestupků v témže okamžiku, kterých se dopustil v jednočinném souběhu; spáchal tedy jediný skutek *de iure*, jímž byly zasaženy různé individuální objekty ochrany (srov. Kratochvíl, V. a kol., Trestní právo hmotné: obecná část. Brno: Masarykova univerzita, 2002, s. 336-337). K zachování totožnosti skutku přitom postačí totožnost jednání nebo totožnost následku (viz rozhodnutí č. 52/1979 Sb. rozh. tr.). V posuzované věci je jednotícím prvkem jednání spočívající ve způsobu jízdy stěžovatele, jímž byla ohrožena bezpečnost provozu a taktéž i bezpečnost chodců na přechodu. Zákaz reformace *in peius* zakotvený v ustanovení § 87 odst. 4 zákona o přestupcích zakazuje v novém výroku zpřísnit sankci, v žádném případě však nebrání správnému zjištění skutkového stavu a odpovídající právní kvalifikace. Ta část výroku rozhodnutí, ve které správní orgán prvního stupně konstatoval, že se stěžovatel svým jednáním dopustil obou přestupků, je správná, nicméně s ohledem na zákaz reformace *in peius* nebylo možné uložit sankci přísnější, než jaká byla stanovena v příkazním řízení. Tento zákaz se vztahuje výslovně na otázku sankce, kvalifikace skutku a další části výroku se v řízení mohou změnit. Podstatou zákazu reformace *in peius* je nemožnost změny uložené sankce v neprospěch subjektu, a to ani v případě, že pro takový postup jsou jinak dány z důvodů právních či skutkových zákonné podmínky. Správní orgán byl obsahem zrušeného rozhodnutí v příkazním řízení vázán, a to i tehdy, vyšlo-li během řízení najevo, že byl v jednočinném souběhu spáchán další přestupek. Je třeba souhlasit se stěžovatelem, že správní orgán měl o obou přestupcích jednat od téhož okamžiku a uložit za ně úhrnný trest na základě principu absorpce, jelikož ze správního spisu bylo od počátku seznatelné, že se stěžovatel v téže době dopustil dvou přestupků. Závěr krajského soudu, že správní orgán prvního stupně byl v souzené věci oprávněn stanovit sankci vyšší, a to podle ustanovení vztahujícího se na delikt nejprísneji postižitelný, je proto ve světle shora nastíněných úvah třeba odmítnout a v této části kasační stížnosti stěžovateli přisvědčit.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud posuzoval i další stížní námitky. Zde již z větší části není možné se stěžovatelem souhlasit. Druhý okruh stížných námitek se vztahoval k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu během správního řízení, konkrétně v části o nedovoleném předjíždění před přechodem pro chodce podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích. Pro řádně zjištěný skutkový stav byl proveden důkaz fotografií pořízenou radarovým zařízením, výsledkem svědka H. a městských strážníků. Krajský soud se podrobně zabýval otázkou, zda bylo během správního řízení zjištěno, zda stěžovatel spáchal taktéž i tento přestupek. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s jeho závěrem, že dokazování provedené správními orgány stačilo pro konstatování, že se stěžovatel dopustil výše uvedeného přestupku. Výpovědi všech uvedených svědků nebyly v rozporu, z předložené fotografie je seznatelné, že svědek H. i jeho spolujezdec jsou připoutáni, řidič má ruce na volantu, vozidlo je přitom ve středu svého jízdního pruhu a má rozsvícená světla. Je tudíž vysoce nepravděpodobné, že by vozidlo zastavilo a stěžovatel by jej pouze objížděl. Tento svědek vypověděl, že si nevzpomíná, že by v daném prostoru někdy zastavil. S ohledem na časový odstup mezi rozhodnou událostí a výpovědí je

pochoptelné, že jasně nevyloučil, že by na daném místě stál. S ohledem na fotografii je však třeba trvat, že svědek jel a stěžovatel jej ve svém vozidle nedovolenou rychlostí předjížděl, což potvrdila i výpověď svědka Z. Za takto zjištěného skutkového stavu pak nebylo třeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

Poslední a nejobsáhlejší okruh stížních námitek směřoval do nesprávného procesního postupu správního orgánu během správního řízení, pro který měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel předně poukázal na ignorování plné moci ze strany správního orgánu prvního stupně, kterou stěžovatel dne 29. 4. 2008 udělil Ing. U. pro další průběh řízení, mimo jiné i na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. S odkazem na tuto stížní a také i podrobnější žalobní námitku Nejvyšší správní soud shledal ve správním spise určité nesrovnalosti, které ve svém důsledku mohly zasáhnout do práva účastníka na spravedlivý proces. Stěžovatel zmocnil zmocněnce plnou mocí datovanou dnem 29. 4. 2008, avšak odeslanou až 2. 5. 2008. Správnímu orgánu byla doručena, tedy prokázána ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu, dne 5. 5. 2008. Lze mít pochybnosti o skutečné době vyhotovení plné moci, jelikož se stěžovatel osobně zúčastnil výslechu dne 30. 4. 2008, kdy plnou moc mohl již předložit a vyvolat tak její účinky vůči správnímu orgánu prvního stupně. Taktéž je možné polemizovat o účelu poskytnutí plné moci v úplném závěru řízení a relevanci podání stěžovatele ze dne 2. 5. 2008, která by nejspíše nezměnila výsledek řízení. Správní orgán je však musí reflektovat. Na druhou stranu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně datované dnem 2. 5. 2008 bylo dáno k přepravě dne 9. 5. 2008, tedy až týden po jeho vyhotovení, z čehož zdejšímu soudu vyvstaly taktéž pochybnosti o správné dataci (antedataci) rozhodnutí o přestupku s cílem vyloučit účinky plné moci vůči správnímu orgánu a dalších podání. V rozhodnutí správního orgánu ze dne 2. 5. 2008 je totiž již uvedeno, že tuto plnou moc obdržel a má za to, že „obviněný doručení plné moci těsně před samotným vydáním rozhodnutí směřuje k neodůvodněnému protahování řízení zjevně s vidinou dosažení prekluzivní lhůty pro projednání přestupku.“ Ze správního spisu pak nevyplývá, že by rozhodnutí bylo ústně vyhlášeno dne 2. 5. 2008 a teprve dodatečně s tímto datem bylo vyhotoveno písemně. V následujícím řízení je třeba tyto pochyby odstranit.

Neopodstatněné jsou kasační námitky týkající se povinnosti zprostit strážníky městské policie mlčenlivosti při podání svědectví o přestupku, pochybení strážníků při sepisování protokolu a zápisu a též absence poučení dle § 10 a § 11 zákona o obecní policii. Tento stížní bod byl formulován pouze obecně s odkazem na žalobu, aniž by byl blíže konkretizován. S těmito námitkami se vypořádal již krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Povinnost mlčenlivosti strážníků je dána § 26 zákona o obecní policii, na základě § 10 odst. 2 téhož předpisu je strážník povinen oznámit podezření, že byl spáchán přestupek. Povinnost mlčenlivosti je vázána na skutečnosti, které je třeba v zájmu zabezpečení úkolů obecní policie nebo v zájmu jiných osob utajit před nepovolanými osobami. Je přinejmenším nelogické, aby strážníci obecní policie museli být před každým oznámením o spáchání přestupku zbaveni povinnosti mlčenlivosti. Podáním svědecké výpovědi tedy nemohl být porušen § 55 odst. 3 správního řádu, jelikož strážníci pro daný případ povinnost mlčenlivosti neměli. Strážníci nepochybili ani při dalším postupu. Z oznámení o přestupku, kde jsou jako svědci uvedeni oba strážníci městské policie vyplývá, že stěžovatel odmítl věc projednat na místě, k věci se vyjádřit a protokol

podepsat. Zásah do tvrzených práv dle § 11 odst. 1), odst. 5) a odst. 9) při projednání přestupku tak nebyl prokázán.

Nedůvodná byla rovněž shledána kasační námitka týkající se nepřípustného umožnění svědkovi H. nahlédnout do správního spisu před tím, než byl vyslechnut a než mohl být přítomen žalobce. Dle stěžovatele došlo na základě tohoto pochybení k výraznému snížení věrohodnosti jeho svědecké výpovědi. I s touto tvrzenou vadou se krajský soud ve svém rozsudku vypořádal. Na věrohodnosti výpovědi svědka nemůže nic měnit samotná skutečnost, že pokud tato osoba podává výpověď o událostech, které v rozhodné době nemohla vnímat jako důležité, jsou jí (se zřetelem i na časový odstup) některé skutečnosti jen pro připomenutí předesťeny. Podstatnou zůstává vlastní (navazující) výpověď.

Ohledně námitky, že správní orgán provedl nedovolenou předběžnou selekci důkazů, zdejší soud uvádí, že ani ta není oprávněná. Správní orgán provádějící důkazní řízení není vázán toliko důkazními návrhy účastníků, musí však provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Důkazní návrhy nemůže správní orgán vyloučit na základě své libovůle a nebo jen proto, že vyvracejí či popírají doposud zjištěný skutkový stav. Dokazování ohledně stěžovatelova protiprávního jednání bylo provedeno tak, že nelze mít pochyb, že se stěžovatel obou přestupků skutečně dopustil. Nejdříve správní orgány obou stupňů a následně i krajský soud se pečlivě věnovaly otázce, proč není důvodné provádět důkazy navržené stěžovatelem. I kdyby byla svědkyně V., která měla se stěžovatelem být v automobilu vyslechnuta, nic by to nezměnilo na dalších důkazech, z kterých jednoznačně vyplývá, že stěžovatel překročil povolenou rychlost a předjížděl v místech, ve kterých to zákon o silničním provozu zakazuje. Navíc, oba strážníci shodně uvedli, že stěžovatel byl při spáchání přestupku ve vozidle sám. Strážníci při druhém výslechu zopakovali, co uvedli již dříve a jejich výpovědi se nevylučovaly. Taktéž nelze mít výhrad ke důvěryhodnosti svědecké výpovědi svědka H. Stěžovateli byl během řízení poskytnut dostatečný prostor, aby se ke svému protiprávnímu jednání vyjádřil a k němu předkládal důkazní návrhy. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jej potvrzující rozhodnutí žalovaného i krajského soudu ob stojí ve světle požadavků kladených na řádně vedené důkazní řízení s cílem dostatečně zjistit skutkový stav, tak jak jsou mimo jiné vymezeny v stěžovatelem zmíněných rozhodnutích Ústavního soudu.

Konečně je třeba souhlasit i se závěrem krajského soudu, že v dané věci nebylo potřebné řešit jakékoliv předběžné otázky. V řízení bylo objektivně zjištěno, že stěžovatel jel nedovolenou rychlostí, a přitom předjížděl auto svědka H. v místech, kde je to zakázáno. Pro konstatování viny nenastaly důvody rozhodovat o předběžných otázkách.

O kasační stížnosti stěžovatele bylo rozhodováno přednostně, a proto Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Jelikož rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 10. 2008, čj. 10 Ca 144/2008 - 40 vycházel zejména z nesprávného posouzení právní otázky, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je tento

soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu